

Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 09/08/2022 a les 13:11

Una perifèria reposada però revoltada

Clara Peya va ser ahir al festival Portalblau de l'Escala en un dels últims concerts de la gira de 'Perifèria', el seu darrer disc

Clara Peya a l'Escala | Sergi Paramès | Portalblau

La intensitat és inherent als espectacles de **Clara Peya**, on la palafrugllenca demostra tanta passió al piano com posa en el seu discurs polític i com va imprimir, en el seu moment, a l'hora de crear les peces que configuren i posen noms i llums -de forma ara desbocada, ara delicada, però sempre poètica- a la *Perifèria* (Vida Records, 2021).

La pianista va ser ahir al seu Empordà natal per oferir un dels darrers concerts de la gira de presentació de l'últim disc -*Perifèria*- en el privilegiat escenari del festival Portalblau. Un recinte muntat amb cura i gust a la Ronda Mar d'en Manassa de l'Escala rodejava una graderia emplaçada per a l'ocasió, de cara al mar, just al capvespre. **Peya** i companyia -Enric Verdaguer **Henrio** a la veu, Vic Moliner al baix i electrònica i Didak Fernández a la bateria elèctrica- van sortir prou puntuals mentre el sol s'amagava rere seu, i fonent-se darrere les muntanyes tenyint el cel i el mar de colors rogents i violetes que creaven l'ambient perfecte per endinsar-se a descobrir perifèries amb el cor a la mà.

¿Quién se atreve a hablar? va marcar l'inici del concert, amb una declaració d'intencions que establia i denunciava des d'un començament, i a través de la música, com no mirem a la cara a les perifèries i com, en canvi, és el que faríem durant l'hora i mitja que ens esperava, començant per l'emocionant *¿La niña?*, que versa sobre els Transtorns de Conducta Alimentària que tot sovint tenen el seu origen al voltant de l'adolescència: *¿Niña, que convertiste el alimento en tu*

lamento? hi canta **Henrio**.

Clara Peya al festival Portalblau Foto: Sergi Paramès | Portalblau

Tot seguit es van anar succeint sense pauses *¿Caus?*, sobre l'acompanyament en una davallada emocional, *¿Quan ens crèiem àngels?* i *¿Huracán?*. La trencadora *¿Ha mort l'amor?* i la no menys corprenedora *¿Sonrí para no llorar?* van donar pas a una mena d'interludi entremig de perifèries, en què **Peya** va recuperar *¿Cara a cara?* del seu anterior llarga durada *Estómac* (Satélte K, 2018), amb **Henrio** fent les veus que originalment cantava **Magalí Sare**. Al llarg del recital, la formació va demostrar l'evolució i el camí fet en aquest any i mig de gira. A tots ells se'ls veia més desimbolts, segurs i atrevits, experimentant i versionant en directe. Sobretot a **Henrio**, que no va tenir por de canviar les melodies inicials que **Peya** li havia demanat per al disc, i que ahir va anar transformant fent gala del seu *flow* vocal.

I així es va donar peu a *¿Mur?*, que no sembla descabellat pensar que és de les més autobiogràfiques del disc i que parla de l'angoixa davant la creació, amb un final apoteòsic on tots tocaven amb vehemència, precedint un solo final de **Peya**. *¿Mujer frontera?* va arribar aleshores, just després de l'habitual projecció d'un vídeo explicatiu de las *Jornaleras de Huelva en Lucha*. La cançó sempre canvia i s'adapta a l'artista convidada a fer la veu que en el disc canta **Alba Flores**, i ahir va emprendre **Rusó Sala**. L'artista de Roses, afegint-se a la *crew* de **Peya** a última hora per un imprevist, i amb el temps just per preparar-se el tema, va oferir una interessantíssima versió de la peça que en altres directes han interpretat **Queralt Lahoz** o **Judit Neddermann**.

Clara Peya al festival Portalblau Foto: Sergi Paramès | Portalblau

Les cançons es van anar succeint sense respir al llarg de la nit, com les envestides que rep la perifèria: si no hi ha descans per a ellxs, tampoc per a nosaltres -perquè almenys en aquell escenari idíl·lic a l'Escala tots ens sentíem habitants del centre-. Sense pauses entre una i altra cançó, com les que **Peya** evita en la presentació del seu equip, a qui no es volia que s'aplaudís fins a haver-lo nomenat al complet. ?No heu entès el concert. No l'aplaudíeu quan estava a la perifèria, no ho feu ara que és al centre?, va espetar la pianista, amb un -aparentment- fingit cabreig quan el públic va esclatar en xiulets en introduir un dels membres de la formació.

?Ni el mar? i la preciosa ?Si la luna? van posar fi al concert. Amb la darrera, **Peya** es va quedar tocant sola al centre, entonant ?Quién se atreve a hablar? mentre el seu equip es desplaçava a la perifèria de l'escenari per cantar a l'uníson ?Si la luna? fins que **Peya** es va anar a retrobar amb ells. L'únic bis de la nit va consistir en una revisió de ?Tierra del hielo?, també d'**Estómac**, en què **Henrio** va prendre la veu d'**Alessio Arenda** -que cantava l'original-.

Perifèria és un disc que amb tanta delicadesa com passió posa llum a les ombres, les anomena, les posa sobre la taula i les despulla de prejudicis, desposseint-les del seu caràcter de tabú. Fa un vaivé per les desgràcies quotidianes i amagades. I ahir, a les acaballes de la gira, va brillar de manera especial, no només per l'escenari espectacular que retallava l'horitzó marí o per la sorprenentment bona sonorització, sinó per l'experiència quasi mística i desimbolta dels músics que han fet seves les perifèries, s'hi han mimetitzat i les transmeten amb un sentiment genuï d'aquells qui no habiten el centre. Plegats, presentant el disc, encara se'ls podrà veure quatre vegades abans del final de la gira, aquest octubre, a la sala Apolo de Barcelona.